

Jepe – en komedi?

”Tungen er muggen og sjælen er slidt, min gangart består af tilbageskridt”. Sådan lader digteren Benny Andersen sin ærkedanske Svante synge, mens han står ved Øresund og kigger over mod Sveriges kyst. Svante er af samme gamle sjælegrund som *Jepe på Berget*. De er for-drukne, men selvironiske og altid håbefulde! Vi kan ikke lade være at føle sympati for dem, fordi deres væsentligste karaktertræk, trods alle plager, er ejegodhed og gemytlighed.

Den Jepe, De skal se her i Malmö, har det langt hen på samme måde: tungen brænder af alkohol og sjælen er slidt i laser. Jeppes lemmer fører skånselsløs krig mod hinanden. Men han går hverken frem eller tilbage, han tumler rundt et sted ude motorvejsrabatten, i den moderne civilisations ud-kant - måske ude på den nye Øresundsbro?! Han står midt i et støjende og gestikulært kaos, der både er omverdenens og hans eget. Men hvor slutter det ene kaos, og hvor begynder det andet?

Sammenstødet mellem den komiske Jepe og alvorsmanden Jepe får komedien til at vise ud over scenekanten. Den spørger os om det virkelig kan passe, hvad Shakespeare og andre komediedigtere siger, nemlig at ”hele verden er en scene og mænd og kvinder blot aktører iden”? Måske er det snarere sådan, at hele verden naturligvis *ikke* er en scene, men vanskeligheden består efterhånden i at blotlægge de afgørende områder, hvor den ikke er det. Det er den udfordring, Jepe stiller et moderne menneske - med en kraft der langt overgår hans egen evne til at løse den.

[luk]